

פרוטוקול

שפע

הגירוש מגן עדן

פריידי מרגלית

ר' מנחם מנדל שניאורסון

הגירוש מגן עדן - איך הכול התחיל?

בבוקר העשרה במרץ התעוררתי כמו בכל יום רגיל. קמתי מלאת כוחות ואנרגיה לים של משימות ומטלות, ובעיקר עם התרגשות לממש את הזכות שנפלה בחלקי. זכיתי ל"גלגול חיים" משובח בו אני חיה ומברכת את השליחות והמתנות בחיי כל רגע ורגע ביום.

ישבתי בסלון על הספה הלבנה שלי, שעם השנים כבר החלה להיקרע. מצבה הבלוי זיכה אותי בלא מעט מבטי תדהמה של כל מי שראה אותה, ובצדק. זו לא סתם ספה, זו ה-ספה, ממנה אני מנהלת את העולם בשתיים-עשרה השנים האחרונות. ואני בכוונה מתעכבת על הפרט הלכאורה טפל הזה, מצבה המרופט של הספה, כי כפי שתבינו, יש לה חלק חשוב בתובנות שעתידות לנחות עליי בקרוב.

פתחתי את תיבת המייל כמדי בוקר, והמייל הראשון שראיתי היה מסר בהול ממנהלת החשבונות בעמותה, עם עדכון דחוף שאין לנו כספים למשכורות שצריכות לצאת היום. אין כסף בעמותה? אוף. למי יש כוח להתעסק בכספים ומשכורות?

העמותה היא מפעל החיים שלי, חזון ענק ויפהפה שקם לתחייה; עמותה שהקמתי יחד עם זוגתי וגרעין תלמידי וחבריי הקרובים, כדי להגיש את כוחה של התודעה לכל אדם באשר הוא. העמותה מלמדת ילדים בבתי הספר על יכולותיהם המנטליות במטרה ליצור פה דור חדש, חסין יותר, מלא ביטחון, ער ומודע. העמותה נכנסת למחלקות אונקולוגיות בבתי חולים כדי ללמד חולים במצבים קשים, ולספק להם ארגז כלים מנטלי בדרך לריפוי ושיפור איכות חייהם. העמותה, כשמה כן היא, ללא מטרות רווח, וכל מטרתה להגביר טוב בעולם. אז כיצד זה ייתכן שהכסף נגמר?

בעולם שלי זה לא "עשה שכל". כשליחה נאמנה ושותפה של אלוהים, הייתי רגילה ליהנות מתמיכה מוחלטת, מימון וארגון של כל דבר שרק יזמתי. אני עובדת בשותפות צמודה עם הרוח כבר למעלה מעשור, אז איך זה ייתכן? מה כאן השתבש?!

אני לא יכולה להסביר במילים את הלחץ שהציף אותי, מצוקה נוראית שאף פעם לא חוויתי. תודה לאל, שפע כלכלי מעולם לא היה האתגר הבולט של חיי. מאז שאני זוכרת את עצמי ידעתי לייצר שפע. עוד ב"גלגולי הקודם" כיזמית נדל"ן צעירה, קניתי, השבחתי ומכרתי קרקעות, עשיתי עסקאות יפות שהניבו שפע גדול ומפנק בחיי. הייתי בטוחה שאמשיך לשחק כך, אך אז הגיע המפץ הגדול שהפציע בדמות מותו של אחי הקטן והאהוב חיים אל-עזר, שנפטר מסרטן והוא בן ארבע-עשרה שנים בלבד.

אם אתם לא מכירים אותי עדיין, אני מזמינה אתכם לקרוא את סיפור ההארה שחוויתי בספרי הקודם "גן עדן זה כאן" (הוצאת ידיעות ספרים) ולהאזין לתוכנית הרדיו הפופולרית שלנו "שיחות בגן עדן", שם תקבלו רקע חשוב על השיטה, כמו גם כלים פרקטיים ליישומה. אבל כאן רק אומר, שהופעתו המחודשת של אחי לאחר שנפטר, שינתה את חיי מהקצה אל הקצה, ולמעשה את חייהם של מאות אלפי אנשים שעתידיים להצטרף אליי וללמוד את הידע שלימים יהפוך לשיטה סדורה. הוא לימד אותי את המהות האמיתית של החיים, הרבה מעבר לחומר או למציאות שאנחנו מתייחסים אליה כאל אמת מוחלטת. הוא הוכיח לי שהחיים הארציים אינם אלא אשליה, סוג של הולוגרמה, הקרנה של סרט. במשך תקופה ארוכה הוא הכתיב לי מידעים גבוהים, לימד אותי את משחק החיים אשר לימים הפך את כל הידע המופלא הזה לשיטת "המטאיזם": שיטה סדורה ופרקטית, פילוסופיית חיים מעשית, המלמדת את כוחה האינסופי של התודעה ומאפשרת לנו, לכל אדם, אישה וילד, לייצר לעצמנו את החיים אותם אנחנו רוצים. חיים שהם גן עדן.

שתיים-עשרה שנה עברו מאז ועד היום, במהלכן לימדתי והפצתי את שיטת המטאיזם, בעזרת אלימור, שותפתי לחיים, שהפכה גם לשותפה הצמודה שלי לשליחות. בעזרת שליחים נוספים ואנשים טובים שחברו אלינו בדרך, פיתחנו ושיכללנו את השיטה עוד ועוד והגענו לקהלים חדשים ולמאות אלפי תלמידים ועוקבים. את עולם החומר והנדל"ן עזבתי כליל, כי מה זה לשחק מונופול אל מול מגרש משחקים מטאפיזי, לונה פארק אינסופי של אפשרויות?!

במשך שתיים-עשרה שנה נשמתי רוח, זה היה הלחם והחמאה שלי. עפתי על כנפי השכינה, למדתי ולימדתי. דברים אדירים קרו בחיי וניסים על גבי ניסים התחוללו בחייהם של אין סוף תלמידיי האהובים. הידע שלנו פגש עוד ועוד אנשים שהתעוררו ויצאו מהמטריקס, גילו מחדש את כוחה של התודעה, של הבורא המתחבא בתוכם, אנשים שלמדו לחולל לעצמם את המציאות הרצויה להם, לרפא עצמם ממחלות, להתחבר לשליחות שלהם,

לייצר שפע למשפחותיהם, למשוך לעצמם אהבה, או להתאהב מחדש בקיים. כל שקל שנכנס, מייד הופנה לטובת פיתוח והתרחבות המחקרים והפרויקטים החינוכיים. ואני? בחיי שלא הייתי זקוקה לכלום. מי שזוכה להיות ניזון מפראנה, אנרגיית חיים, רוח אלוהים, אין לו עוד צורך בשום דבר חומרי. הרוח דאגה לכל צרכי, היה לי חוזה בלתי כתוב עם אלוהים: אני מלמדת תורה, עסוקה בהפצתה ומנגישה אותה לכל דורש, והוא מצידו מופקד על השפע שלי, כמו גם על יחסי הציבור, הביצועים והארגון המלכותי, כמו שרק הוא יודע.

וכך היה.

במשך שנים-עשרה שנים מרחב מודעות הפך למותג-על, הכול תקתק כמו שעון שוויצרי, עד לאותו מייל מטלטל על הבוקר. זו הסיבה שהמצוקה שנחתה עליי, עם העדכון שאין כסף למשכורות, עוררה בי תחושת הישרדות שלא הכרתי. מצאתי את עצמי **מבכה בבושת פנים את הגירוש מגן עדן**.

אנחנו רוח וחומר

מצוקה והישרדות, שלא לומר לחץ היסטרי, ישר "גונבים" אותנו לאשליית המטריקס. ברגע אנחנו שוכחים שאנחנו חלקיקי אלוהים, מאבדים את האור ונופלים לחשיכה, למצב של היעדר אור והסתרה. חשיכה אינה אלא שכחה. מתוך הלחץ התחלתי לעשות עוד ועוד פעולות, רובן ריקות מתוכן, שרק הצביעו על הבהלה שלי - טלפונים היסטריים, מיילים אדומים, פגישות דחופות, שרק הזינו והעצימו את החסר וה'אין'. "אובר דואינג", עשיית יתר, זו אחת מאשליות ההישרדות. הפעולות ההיסטריות הללו נועדות להשקיט את החרדה בתוכנו, אבל תהיו בטוחים ששום דבר טוב לא יכול לצאת כשאנחנו פועלים מתודעת חוסר, מבהלה ומפחד.

אני חושבת שזה היה גם הרגע בו הבחנתי לראשונה בספה הקרועה שלי. שנים-עשרה שנים של מדיטציה והגות עמוקה העברתי על הספה, "המערה" שלי. אין ספור מחברות וטקסטים "הוכתבו" לי כשאני ישובה עליה. הייתי כל כך שקועה ברוח, שאפילו לא שמתי לב שהיא קרועה. גם את הנזילה בתקרה לא ראיתי, נזילה שהקנתה לבית מראה של מעברה. לא היה לי אכפת מכלום. לא ראיתי בעיניים. הייתי כל כולי בתוך השליחות, עפה על כנפי הרוח, בגן עדן עלי אדמות. שום חור חומרי, בספה או בתקרה, לא נראה לי משמעותי, עד שהגיע החור בבנק של העמותה.

הייתה זו כאפה מצלצלת, ואף מעליבה, אבל במרחק של שנה קדימה, אני יכולה להעיד שזו הייתה קריאת השכמה חשובה לקראת מעבר לשלב ההתפתחות הבא.

לא הייתה לי ברירה. אחרי סחרור הלחץ וההיסטריה, כשהצלחתי לסגור את החודש ולשלם משכורות בעזרת מספר חברים ואנשי שלומי שנרתמו לעזרתי, עצרתי הכול וצללתי פנימה. בדיוק כמו שאני מלמדת. נכנסתי לחקור ולהבין מה אירע כאן. מה השיעור? מה פספסתי? הרי עם "צדיקים מדקדקין כחוט השערה". כשאני אומרת צדיקים, אני מתכוונת לאנשים "מודעים", אנשים שמבינים את חוקי המשחק, ואת המראה הישירה שהמציאות כל רגע משקפת ומקרינה לנו. ידעתי שהכול לטובתי, גם ברגעי הלחץ והאימה היה לי ברור שמתחת לכאב ואי הנוחות מסתתרת מתנה גדולה שאני רק צריכה לגלות.

נכנסתי פנימה, למקום בו הכול קורה וממנו הכול מוקרן, מצוידת בארגז הכלים שאני מלמדת (נאה דורש נאה מקיים), וצללתי אל "מאחורי הקלעים" במטרה לחקור ולהבין היכן הכול התחיל - מהו הקלקול שיצר את החור, ואותו כמובן לתקן. בבסיס שיטת המטאיזם עומדת ההנחה (חזרו לספר הראשון) שהמציאות שאנחנו פוגשים בחוץ אינה אלא מציאות "הולוגרפית": הקרנה של התחושות והרטטים שאנחנו רוחשים בחלקים הלא מודעים של התודעה שלנו. השיטה מלמדת ומוכיחה כי "אין כלום בחוץ", כל החוץ אינו אלא השתקפות, הקרנה של הפנים, כך שחייב להיות ש"הבור" הכלכלי מייצג משהו גדול יותר מרק חסר בבנק. עבודה קצרה ומדויקת במודלים שבשיטה הביאו אותי להיזכר בדבר הברור מאליי: החיים כאן, על פני האדמה, לא יכולים להיות מנותקים מהחומר, שכן אחד הם. כך אני מאמינה, כך אני מלמדת את רבבות תלמידיי.

אז איך קרה ששכחתי ליישם זאת על עצמי? כיצד זה התנתקתי מהחומר ואף הזנחתי וזלזלתי בו?! אילו הייתי עוצרת לחקור את החור בספה, או בתקרה, אילו הייתי מטפלת בהזנחה, כנראה הייתי חוסכת מעצמי את אפיזודת החור הכלכלי בעמותה. אבל אני הייתי כל-כולי ברוח עד כי שכחתי את הכלל הראשון שאני מלמדת בעצמי, חוק אוניברסלי בסיסי הגורס כי רוח וחומר אחד הם ולא ניתן להפריד ביניהם. ברגע שבחרנו להתממש בגוף חומר, כאן בחיים הארציים, אנחנו חייבים לתת לו מקום ולטפח אותו - אם זה הגוף, ביתנו הפיזי, היקר לאין שיעור, ואם זה ביתנו החומרי, הקרקע עליה אנחנו ישנים, מתפתחים ויוצרים.

החור בבנק אילץ אותי להיזכר שזנחתי והזנחתי חלקים בתוכי שחייבים לקבל ביטוי. הנזילה בתקרה, הספה הקרועה - כל אלה רק ביטויים למשהו גדול יותר: הבנתי שאני נקראת להתאהב, שוב, בחומר - חלק בלתי נפרד ממשחק החיים המפואר.

בכנות? אהבתי את עצמי ברוח. מאוד. אהבתי את הדמות שטיפחתי, אהבתי את היותי "מעל" העניינים הארציים, אהבתי את הימים ששכחתי לאכול מרוב סיפוק רוחני שהזין אותי. מעבר למשקל שנשר ממני ללא כל מאמץ, הייתה זו תחושת ריחוף בה חייתי. אבל הינה הטעות שלי. החור האמיתי התחיל להתגלות בפניי: הבחירה להיוולד למשחק החיים הארצי, משמעה בין השאר לזכות לגוף חומר, מלבוש שנושא אותנו כמו מרכבה מפוארת בעולם הארצי. עולם בו אלוהים מתממש בחומר, בכל מאכל, צמח, בית, בן זוג, חיים או יצירה. הבחירה לוותר על הנאות העולם וטיפוח השפע החומרי, היא בבסיסה בעייתית ומפספסת את מהות החיים, את ההתפתחות שבמשחק. קצת כמו ילד שמגלה את תשובות החידות בסוף החוברת. גיים אובר.

ברגע שהצלחתי להשקיט את הסירה הטרופה שלי ולהרגיע את הבהלה בתוכי, נזכרתי. ואז בפעם השנייה בחיי, חוויתי התגלות, ששוב, שינתה את חיי, ולמעשה הולכת לשנות גם את שלכם.

ביקור מפתיע

כשאני כבר שקועה בטראנס מדיטטיבי, נזכרת במה שכבר ידעתי ולא ברור איך שכחתי, מתוך הריק, התגלה בפניי פתאום רבי מנחם מנדל שניאורסון, המוכר לכם אולי כרבי מלובביץ', "הרוקסטאר" המפורסם והפופולארי העומד בראש חסידות חב"ד.

ההתגלות הזו הייתה מאוד תמוהה עבורי. לא מפני שהוא כבר אינו בין החיים, זו כבר מזמן אינה משוכה או מגבלה עבורי - חלק מחבריי הטובים ביותר ומוריי הצמודים והגדולים כבר מזמן אינם עוד בין החיים. מאז שאחי הקטן נפטר, התגלו בפניי סודות "המעבר", ובראשם העובדה שהמוות הוא לא סוף, אלא רק מעבר לצורת חיים אחרת. ולכן זה לא היה הדבר שהפתיע אותי. מה שהיה מוזר עבורי, הייתה הבחירה שלו, כמנהיג האלמותי של חסידות חב"ד, לדבר דווקא איתי, בת לחסידות גור, שתי חסידויות עם השקפות עולם ושפות שונות לחלוטין. שבעים פנים לתורה, ואני מודה שהפנים של חב"ד היו פחות מוכרות לי. רק בהמשך הוא עתיד להסביר לי מדוע בחר לדבר דווקא איתי, או ליתר דיוק, גם איתי. לימים הבנתי שהוא מדבר עם רבים מחסידיו.

הדבר הראשון שעשה הרבי היה להרגיע אותי. "יהיה בסדר", הוא הבטיח לי ונעץ בי את מבטו החודר, זה שרובכם מכירים מהפוסטרים שעד היום תלויים בכל מיני מקומות שכוחי אל. עצם המבט שלו כבר נסך בי ביטחון. ואז המשיך בהבטחה ללמד אותי את צופן השפע של הבריאה, איך לייצר ולשכפל שפע אינסופי. "תהיי רגועה", הוא סיים, "ואל תטרידי יותר את

מנוחתך."

בשלב הבא הוא הנחה אותי להתחיל לקרוא את כתבי החסידות. ספר התניא, ספר היסוד של חסידות חב"ד ואחד מספרי היסוד של תנועת החסידות בכלל, שנכתב על ידי רבי שניאור זלמן מלאדי, מייסד חב"ד וחמיו של הרבי, היה הראשון ברשימת ציוד הלימודים אליה נדרשתי. הוא הכתיב לי רשימה ארוכה של ספרים, אותה העברתי אחר כבוד לאימי הצדיקה, שמאז ועד היום אחראית על כל ספרי הקודש שברשותי.

התחלתי לקרוא כפי שהונחית, ואני מודה ומתוודה שלקח לי זמן עד שהתחברתי. כאמור, זו לא הייתה השפה על ברכיה התחנכתי. אבל מה לא עושים בשביל שפע?! במיוחד בשעת מצוקה. אט אט התחילו להגיע המידעים העמוקים יותר, אלה שלא היו כתובים, ידע שהוכתב לי בין השורות, ודרש ממני לתרגל שרטוטים בתוכם הלכתי לאיבוד. כל ההתנגדויות שלי צפו באחת. ההלכות המפורטות והשפה ה"דתית" היוו קונטרסט מוחלט ל"רוחנית השוטפת" אותה אני דוברת. אך יום אחרי יום, שיעור אחרי שיעור, אט-אט הרגשתי איך ההתנגדויות שלי מתפוגגות, ואור גדול ממלא אותי. ככל שהתחלתי להבין את הגאונות של המידעים שזרמו לתוכי, מצאתי את עצמי מתאהבת ומתפעלת. אפילו את השרטוטים הסתומים הצלחתי פתאום לפצח ולהבין. בסיום הלמידה גיליתי שיש ברשותי את צופן השפע המצוי בבריאה: "פרוטוקול שפע" - קפסולה מזוקקת באמצעותה נברא העולם.

צופן השפע

באחת משיחותינו הצפופות, שאלתי את הרבי מדוע בחר דווקא בי להעביר את הידע הנשגב הזה. "למה דווקא אני?" שאלתי בתמימות.

"כי את נהנתנית, הוא השיב לי בפשטות.

נהנתנית? אני? אני חייבת להודות שכמעט נעלבתי. כבר שתיים-עשרה שנה יושבת על הספה, אוכלת, שותה ונושמת רוח, לא נוסעת לטיולים ולא הולכת למסאז', על איזו נהנתנות הוא מדבר בדיוק?

אבל כנראה שלא לנהנתנות מסוג זה הייתה כוונת המשורר. הוא הסביר לי שיש לי את היכולת ליהנות מחומר, שאני יודעת להתפעל מכל דבר בבריאה, להתרגש ולהתפעל ממנו. כל פרי, כל עץ, כל חתול או ענן מרגשים ומפעימים אותי, אני רואה בהם התגלות של הגדול מכולם. הוא הזכיר לי שאני יודעת להתפעל מהאלוהות שבחומר, נהנתנות קדושה ממש. אני מתרגשת מכל לגימת מים עם פלח לימון, משקה הבית המלווה אותי כל

היום, מברכת "שהכול נהיה בדברו" תוך כדי שאני נפעמת מהמים המתוקים שנבראו לשימושנו, מתענגת על הפרי החמצמץ, ובכלל מכל פרי או ירק - הממתקים שנבראו להנאתנו. לא אלאה אתכם בתיאור שלי מבשלת מרק... מברכת על כל ירק, מדברת אליו בקול רם, מודה על הפלא שבו, ומכניסה את איכויותיו לסיר שעוד מעט יזין את משפחתי.

נהנתנית כזאת אני. פתאום הבנתי את הנהנתנות אליה התכוון.

נהנתנות, כך הסביר לי, אינה תלויה בכמות שיש לאדם, אלא אך ורק במידת הרצון שיש לו. כלומר, ככל שאנחנו רוצים משהו יותר, כך אנחנו נהנים ממנו יותר. וזה כל הסיפור. מידת הרצון, שעוד נרחיב עליה בפרקים הבאים, היא זו שתכתיב את מידת הכלי, וממילא את רמת השפע אותה נצליח להכיל.

זכיתי בפרוטוקול הגאוני הזה, שמזכיר לנו שרוח וחומר - אחד הם, התחלתי לשכפל שפע ללא הכרה... (תחשבו שנותנים לכם גישה לבית דפוס שמדפיס שטרות, או קריפטו... לא תשכפלו?!). בתמורה, התבקשתי רק דבר אחד: להעביר הלאה את כל השפע הגדול שאני הולכת לפגוש, ללמד גם אחרים לשכפל, ותמיד להודות לבורא האחד, האנרגיה, השדה, או מלך מלכי המלכים, איך שנוח לכם לקרוא לו. בנוסף התבקשתי להקדיש את הידע הקדוש, לעילוי נשמתו של הרבי ושל רעייתו האהובה חיה מושקא, אהובתו בכל גלגולי החיים (כך סיפר לי). אני, כמובן, הבטחתי שכך יהיה. ואכן, תוך שנה בלבד, כבר אלפי תלמידים זוכים לעבוד עם הפרוטוקול ולשכפל לעצמם כל טוב וחיי שפע, ובעזרת הספר אני מאמינה שעוד רבבות יזכו לעשות זאת...

לא התחלתי ללמד את הפרוטוקול לפני שהתנסיתי בו בעצמי. לא יכולתי ללמד שפע רגע לפני שסגרתי את כל החורים בחיי, ולפני שמילאתי את בריכת השפע האישית שלי, כמו גם את זו של העמותה. רק כשהשכפולים התחילו לשאת פירות וליצור עוד ועוד אדוות, רק כשהשפע הגדול חזר להיות מנת חלקי, רק אז פניתי לפרוע את חובי בעניין, וללמד הלאה את חברי הקהילה, שיתחילו גם הם לשחק עם הפרוטוקול, לברוא ולשכפל כל שפע שנחוץ להם בחייהם.

"הרוח מתגשמת בחוקי היקום"

חשוב להבין שכמו כל הכלים בשיטת המטאיזם, גם כלי זה אינו "קסם", "נס" או "מזל של מתחילים". זאת מתודולוגיה סדורה, כלים פרקטיים, שכל אחד מהם עומד בפני עצמו, וביחד הם סדרת חוקים אוניברסליים על בסיסם נברא היקום. פרוטוקול שפע מבוסס על חוקי היקום האוניברסליים ואנחנו זכינו לקבל "מקרא מפה" שיעזור לנו לפעול על פי הצופן בו נברא העולם

ולשכפל עוד ועוד משפע הבריאה. ברגע שנכיר את החוקים ונגלה את הסודות הטמונים בהם, נוכל לרתום אותם לטובתנו ולשכפל את השפע, הלכה למעשה, בחיינו.

כשהמציאות שלי התהפכה, היה לי ברור שבזכות הפרוטוקול הזה אקיים את הבטחתי ואעביר הלאה את הידע לכל דורש. ספר זה הינו חלק מאותה הבטחה להעביר הלאה, ועל כן השתדלתי לפרט את הידע כולו ולא חסכתי בשום פרט, כפי שהועבר לי עצמי.

אני עומדת לקחת אתכם איתי למסע אל תוך סודות עתיקים שקיימים כאן מאז ומעולם. "פרוטוקול שפע" מושתת על צופן הבריאה, סדרת חוקים אוניברסליים על בסיסם נברא העולם. אין זה משנה אם אתם מדברים את "שפת המדע" או את "שפת הרוח", אם האונה השמאלית שלכם חזקה יותר, או דווקא הימנית, מהסיבה הפשוטה שאחד הם. איך אמר איינשטיין? "כל מי שמעורב ברצינות בחקר המדע, ישתכנע שיש רוח (spirit) שמתגשמת בחוקי היקום". הבריאה כולה, על כל חלקיה, מושתתת על החוקים האוניברסליים, פועלת לפיהם, וכך גם אנחנו.

אתם תגלו שהפרוטוקול הוא מאוד שיטתי, בנוי נדבך על נדבך, כשכל פרק הוא יום בבריאה. בכל פרק נתוודע לחוק יקומי אחר המגולם בו, נלמד את עומק הסודות הטמונים בו ונלמד להפעיל את הצופן שלו. **כל יום מהווה כלי בפני עצמו, אך כולם יחד, ברצף המוגדר, הינם כלי חזק ועוצמתי לשכפול ויצירת שפע.** בדרך ללמוד את המהות האמיתית של השפע נידרש לנתץ תבניות שקריות ודפוסי חשיבה שגויים שאימצנו, ניפרד מדפוסי שהפכו למציאות החונקת שלנו, ונוותר על אמונות מצמצמות שהחזקנו בתוכנו שנים רבות מדי.

רגע לפני שאתם צוללים פנימה, דאגו להצטייד במחברת ייעודית, "מחברת השפע" שלכם. כמורה בנשמת, אני מאוד אוהבת מחברות מסודרות... כפי שתבינו בהמשך, לצד ההסברים, הפרוטוקול כולל גם שרטוטים, אותם תתבקשו לתרגל ולשרטט. אל דאגה, לא מדובר במשהו מסובך, אבל השרטוט הוא לא פחות מקריטי כי למעשה הוא מחווט את המוח, מחבר את הנירונים ומייצר סינפסות חדשות, קשרים חדשים במוח, שלמעשה בוראים את המציאות החדשה. לכן, במחברת השפע, לצד כתיבת התובנות שיעלו לכם בתהליך, אתם תתרגלו גם את השרטוטים, וכמובן את השפע שאתם עומדים לשכפל.

אם אתם מחזיקים את הספר הזה, המסע שלכם כבר התחיל. ההמלצה שלי היא לקרוא בכל פעם "יום אחד" מימי הבריאה, להפנים את הנאמר, להטמיע וכמובן לתרגל. אתם תגלו שמעבר לקריאת הספר, יש כאן תהליך

אישי. ואני מבטיחה לכם שאם תסכימו להתמסר, שפע גדול יפגוש אתכם. למעשה הוא כבר שלכם, ומחכה לכם ממש מעבר לפינה. הוא חלק מהזכות הבסיסית שניתנה לכם מעצם היותכם, חלקיקי אלוהים, בני מלכים, ריבוניים, הראויים לכל הטוב שיש לעולם להציע. אני רק מבקשת מכם להמשיך את התנועה ולהעביר אותה הלאה. כפי שמייך נלמד, נתינה מרבה שפע, אז גם אם כרגע אתם נמצאים בהישרדות מבהילה ואתם משוכנעים שאין לכם סיכוי או תקנה, שלא לדבר על כך שאין ברשותכם דבר, בטח שלא לתת, אתם תגלו שזהו השקר הראשון שהגיע הזמן לפרק. זו הלבנה הראשונה שתבקע את החומה. גם הקשבה היא נתינה, חיוך, הושטת יד.

אגב, קחו בחשבון שעצם העובדה שלקחתם את הספר הזה לידיכם, אתם כבר בנתינה. בדומה לספר הקודם "גן עדן זה כאן", גם את הספר הזה תרמתי לעמותה על כל זכויותיו. כך שעצם רכישת הספר לעצמכם או לאהוביכם, היא כבר מאה אחוז נתינה, קודש לעמותה ולהפצת הטוב בעולם. אני סמוכה ובטוחה שתמשיכו לתת ולהעניק משפע הטוב שעתיד להגיע אליכם.

**מוכנים? כל הסודות אין לייצר ולשכפל שפע בחייכם מחכים לכם כאן.
יצאנו לדרך!**

לרכישת הספר <